

2. Osoby duchowne kierujące jednostkami kościelnymi posiadającymi samodzielną administrację w wydzielonej części parafii (wikariaty eksponowane, kuracje, lokacje itd.) opłacają ryczałt według stawek określonych w § 2 ust. 1 pkt 1, właściwych dla liczby mieszkańców tej części parafii; proboszcz parafii opłaca w takim wypadku ryczałt według stawki odpowiadającej liczbie mieszkańców, zmniejszonej o liczbę mieszkańców wydzielonej części parafii.

3. Rektorzy i inne osoby duchowne kierujące jednostkami kościelnymi posiadającymi samodzielną administrację bez wydzielonej części parafii opłacają ryczałt według stawek określonych w § 2 ust. 1 pkt 2 dla parafii o liczbie mieszkańców powyżej 1.000 do 3.000, w zależności od siedziby kierowanej jednostki lub miejsca zatrudnienia.

4. Osoby duchowne nie pełniące funkcji proboszczów, wikariuszy i rektorów, które osiągają przychody wymienione w § 1 z misji, rekolekcji oraz innych posług religijnych, jeżeli zawiadomią urząd skarbowy o osiągnięciu takich przychodów, opłacają ryczałt według stawek określonych w § 2 ust. 1 pkt 2 dla parafii o liczbie mieszkańców powyżej 1.000 do 3.000, w zależności od miejsca zamieszkania.

§ 4. Właściwy organ podatkowy odpowiednio obniża stawki ryczałtu, o których mowa w § 2 ust. 1, jeżeli liczba wyznawców na danym terenie stanowi mniejszość w ogólnej liczbie mieszkańców.

§ 5. Osoby duchowne opłacają ryczałt bez wezwania — w terminie do dnia 7 następnego miesiąca po upływie kwartału, a za czwarty kwartał — do dnia 28 grudnia roku podatkowego.

§ 6. 1. W razie rozpoczęcia wykonywania funkcji w ciągu kwartału, stawkę ryczałtu za okres od dnia rozpoczęcia wykonywania funkcji do końca kwartału ustala się za każdy dzień w wysokości 1/90 części stawki kwartalnej.

2. W razie zaprzestania na stałe wykonywania funkcji i zgłoszenia tego organowi podatkowemu, odpowiednio zmniejsza się stawkę ryczałtu w sposób określony w ust. 1.

3. W razie przerwy w wykonywaniu funkcji trwającej dłużej niż jeden miesiąc i zawiadomienia o tym właściwego organu podatkowego w ciągu 3 dni od dnia rozpoczęcia przerwy, kwartalną stawkę ryczałtu zmniejsza się w sposób określony w ust. 1 o każdy dzień przerwy trwającej ponad miesiąc.

§ 7. 1. W razie zmiany miejsca wykonywania funkcji, osoba duchowna obowiązana jest w terminie 7 dni zawiadomić o tym organy podatkowe właściwe według dotychczasowego i nowego miejsca wykonywania funkcji oraz podać dane niezbędne do ustalenia wysokości ryczałtu według nowego miejsca wykonywania funkcji. Obowiązek zawiadomienia dotyczy również odpowiednio osób, których charakter wykonywanej funkcji ulega zmianie.

2. W wypadkach określonych w ust. 1 organ podatkowy, ustalając wysokość ryczałtu za okres do końca roku podatkowego, stosuje odpowiednio przepis § 6 ust. 1.

§ 8. Osoby duchowne opłacające ryczałt zwolnione są od obowiązku składania zeznań podatkowych o wysokości osiągniętego w roku ubiegłym dochodu ze źródła przychodu objętego ryczałtem. W razie osiągania przez te osoby dochodów z innych źródeł, dochody te podlegają opodatkowaniu na ogólnych zasadach; do dochodu osiągniętego z tych źródeł przychodów stosuje się stopę podatku odpowiadającą dochodowi osiągniętemu także ze źródła objętego ryczałtem.

§ 9. 1. Osoby duchowne mogą zrzec się opłacania ryczałtu i opłacać podatek dochodowy na ogólnych zasadach, zawiadamiając o tym właściwy organ podatkowy w terminie 7 dni od otrzymania decyzji w sprawie zastosowania ryczałtu.

2. Osoby duchowne opłacające podatek dochodowy na ogólnych zasadach są obowiązane prowadzić podatkową księgę przychodów i rozchodów według ustalonego wzoru. W razie zrzeczenia się opłacania ryczałtu w ciągu roku podatkowego, obowiązek założenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zrzeczenie się opłacania ryczałtu.

§ 10. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 9 kwietnia 1982 r. w sprawie opodatkowania przychodów osób duchownych (Dz. U. Nr 12, poz. 96, z 1985 r. Nr 28, poz. 120, z 1987 r. Nr 2, poz. 13, z 1989 r. Nr 6, poz. 43, z 1990 r. Nr 12, poz. 78 i Nr 40, poz. 232 oraz z 1991 r. Nr 11, poz. 42).

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1992 r.

Minister Finansów: w z. A. Podsiadło

553

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 grudnia 1991 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Na podstawie art. 2 ust. 5, art. 12 ust. 8, art. 21 ust. 3, art. 22 ust. 8, art. 24 ust. 7, art. 26 ust. 12 i ust. 14 oraz art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 80, poz. 350 i Nr 100, poz. 442) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Działy specjalne produkcji rolnej

§ 1. Nie stanowią działu specjalnego produkcji rolnej uprawy, hodowla i chów zwierząt w rozmiarach nie przekraczających wielkości określonych w kolumnie 2 tabeli

stanowiącej załącznik do rozporządzenia oraz hodowla i chów innych zwierząt poza gospodarstwem rolnym nie wymienionych pod lp. 15 tego załącznika.

§ 2. Normy szacunkowe dochodu rocznego z działów specjalnych produkcji rolnej określa załącznik do rozporządzenia.

§ 3. 1. Normy szacunkowe dochodu rocznego stosuje się od jednostek powierzchni upraw lub innych jednostek rodzajów produkcji określonych w kolumnie 3 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia, z tym że w przypadku:

- 1) upraw w szklarniach i tunelach foliowych — od 1 m² powierzchni ogólnej, obliczanej według wewnętrznej długości ścian,
- 2) upraw grzybów i ich grzybni — od 1 m² powierzchni zajętej pod te uprawy,
- 3) wylęgarni drobiu — od 1 sztuki pisklęcia uzyskanego z wylęgu,
- 4) zwierząt laboratoryjnych — od 1 sztuki sprzedanych zwierząt,
- 5) hodowli i chowu zwierząt wymienionych pod lp. 15 lit. b)—h) załącznika — od 1 sztuki zwierząt sprzedanych,
- 6) hodowli ryb akwariowych — od 1 dm³ objętości akwarium, obliczonej według wewnętrznych długości krawędzi.

2. Jeżeli rozmiary działów specjalnych produkcji rolnej przekraczają wielkości określone w kolumnie 2 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia, opodatkowaniu podlegają dochody ustalone z całej powierzchni upraw lub wszystkich jednostek produkcji.

3. Jeżeli w ciągu rocznego cyklu produkcji na tej samej powierzchni są prowadzone różne uprawy, dla których są ustalone różne normy szacunkowe dochodu, dochód z każdego rodzaju uprawy oblicza się, z zastrzeżeniem ust. 5, przy zastosowaniu właściwej dla niej normy, proporcjonalnie do liczby miesięcy, w których była prowadzona taka uprawa, wliczając w to okres przygotowania do zaprowadzenia tej uprawy.

4. Przepis ust. 3 stosuje się również w razie rozpoczęcia lub zaprzestania w ciągu roku prowadzenia działów specjalnych.

5. W szklarniach nie ogrzewanych stosuje się normę roczną bez względu na okres i rodzaj prowadzonej uprawy.

§ 4. 1. W ewidencji księgowej dochodów i kosztów, prowadzonej przez rolnicze spółdzielnie produkcyjne lub inne spółdzielnie zajmujące się produkcją rolną, powinny być wyodrębnione dochody i koszty dotyczące produkcji rolniczej roślinnej i zwierzęcej nie polegającej na prowadzeniu działów specjalnych produkcji rolnej.

2. Przy ustalaniu wyodrębnionych dochodów i kosztów z działalności rolniczej roślinnej i zwierzęcej nie polegającej na prowadzeniu działów specjalnych produkcji rolnej stosuje się odpowiednio zasady obowiązujące przy ewidencjonowaniu dochodów i kosztów z całokształtu działalności spółdzielni.

Rozdział 2

Ustalanie wartości początkowej środków trwałych

§ 5. 1. Za wartość początkową środków trwałych, z zastrzeżeniem ust. 5, oraz wartości niematerialnych i prawnych uważa się:

- 1) w razie nabycia w drodze kupna — cenę ich nabycia,
- 2) w razie wytworzenia — koszt wytworzenia,
- 3) w razie nabycia w drodze spadku lub darowizny — wartość rynkową w dniu nabycia.

2. Za cenę nabycia uważa się cenę wynikającą z rachunku lub innego dokumentu, powiększoną o koszty uboczne związane z zakupem, powstałe do chwili przekazania środka trwałego do użytkowania, jak koszty transportu, ubezpieczenia w drodze, cła, montażu itp.

3. Za cenę wytworzenia uważa się wartość w cenach nabycia zużytych rzeczowych składników majątku i wyko-

rzystanych usług obcych, koszt wynagrodzeń za pracę wraz z pochodnymi i inne koszty dające się bezpośrednio zaliczyć do wartości wytwarzanych produktów, powiększone o ogólne koszty wytworzenia (np. wydziałowe, ogólne budowy).

4. Wartość początkową środków trwałych wykonanych sposobem gospodarczym lub w zakładzie podatnika, jeżeli ustalenie kosztów wytworzenia nie jest możliwe, ustala się w wysokości określonej przez powołanego przez podatnika biegłego przy uwzględnieniu cen z daty wytworzenia środka trwałego. W razie wątpliwości, organ podatkowy może poddać weryfikacji wartość środka trwałego ustaloną przez biegłego.

5. Wartość początkową budynków mieszkalnych można ustalać przyjmując w każdym roku wartość ustaloną jako iloczyn powierzchni użytkowej budynku wyrażonej w m² i wskaźnika przeliczeniowego 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego, ustalonego dla celów obliczania premii gwarancyjnej od wkładów na oszczędnościowych księżeczkach mieszkaniowych za IV kwartał roku poprzedzającego rok podatkowy. Za powierzchnię, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, uważa się powierzchnię przyjętą dla celów podatku od nieruchomości.

6. Jeżeli część budynku mieszkalnego jest wynajęta, wdzierżawiona lub używana przez właściciela na cele prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, wartość początkową stanowi część ogólnej wartości budynku odpowiadającej stosunkowi powierzchni użytkowej tej części do ogólnej powierzchni użytkowej budynku.

§ 6. Jeżeli ustalenia wartości początkowej środków trwałych, z wyjątkiem budynków mieszkalnych bądź ich części, nabytych przed dniem założenia przez podatnika ewidencji, nie można dokonać w sposób określony w § 5 ust. 1—4 lub środek trwały został poddany w czasie użytkowania modernizacji, za wartość początkową tego środka trwałego przyjmuje się wartość z wyceny dokonanej przez podatnika przy uwzględnieniu cen przedmiotu tego samego rodzaju w grudniu roku poprzedzającego rok założenia ewidencji oraz stopnia jego zużycia i okresu dalszej jego przydatności. Przepis § 5 ust. 4 zdanie ostatnie stosuje się odpowiednio.

§ 7. 1. Podatnicy dokonujący odpisów na zużycie środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych są obowiązani prowadzić ewidencję tych środków i wartości. Nie podlegają objęciu ewidencją budynki mieszkalne, których wartość początkową ustala się według zasad określonych w § 5 ust. 5 i 6.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać następujące dane: liczbę porządkową, datę nabycia, określenie środka trwałego albo wartości niematerialnej lub prawnej, wartość początkową ustaloną według zasad określonych w § 5, a jeżeli środek trwały był nabyty lub wytworzony w latach poprzedzających rok założenia ewidencji — zaktualizowaną lub wycenioną wartość początkową na dzień 1 stycznia tego roku, zaktualizowaną wartość umorzenia do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego oraz stawkę amortyzacyjną i kwoty odpisu amortyzacyjnego za dany rok podatkowy. Jeżeli ewidencja ma służyć za podstawę ustalania wysokości odpisów amortyzacyjnych przez okres dłuższy niż rok, powinna ona zawierać co do każdego środka trwałego zaktualizowaną wartość początkową na dzień 1 stycznia każdego następnego roku, zaktualizowaną wartość umorzenia oraz kwotę odpisu amortyzacyjnego za ten rok.

3. Częścią składową ewidencji są sporządzone przez podatnika objaśnienia wskazujące sposób ustalania wartości początkowej, sposób jej aktualizacji, a w przypadku, o którym mowa w § 6 — sposób wyceny wartości początkowej.

4. Ewidencją powinny być również objęte przedmioty, które według zasad obowiązujących w danym roku podatkowym nie są zaliczone do środków trwałych, a do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy nie zostały zamortyzowane.

§ 8. Podatnicy, którzy prowadzili działalność gospodarczą przed dniem 1 stycznia roku podatkowego i założą w tym roku po raz pierwszy ewidencję środków trwałych, mogą jako wartość początkową będących w użytkowaniu i nie zamortyzowanych do tej daty środków trwałych przyjąć wartość odpowiadającą cenom stosowanym w grudniu roku poprzedzającego rok podatkowy — nowych środków trwałych o takim samym lub zbliżonym przeznaczeniu i parametrach użytkowych. W tym przypadku wartość dotychczasowego umorzenia środka trwałego ustala się jako iloczyn wartości początkowej środka trwałego i odpowiedniej stawki amortyzacyjnej obowiązującej w roku podatkowym, z uwzględnieniem dotychczasowego okresu użytkowania środka trwałego.

Rozdział 3

Odliczenia od dochodu

§ 9. Za wydatki na cele szkoły poniesione z dochodu z tytułu prowadzenia szkoły niepublicznej w rozumieniu przepisów o systemie oświaty uważa się wydatki na:

- 1) zakup stanowiących środki trwałe pomocy dydaktycznych i innych urządzeń niezbędnych do prowadzenia szkoły,
- 2) wydatki związane z organizowaniem wycieczek wakacyjnego uczniów, w części stanowiącej wynagrodzenie personelu wychowawczego i obsługi, jeżeli nie zostało ono pokryte przez wpłaty rodziców.

§ 10. 1. Za wydatki ponoszone przez podatnika na odpłatne dokształcenie i doskonalenie zawodowe, podlegające odliczeniu od dochodu, uważa się wydatki poniesione z tytułu:

- 1) udziału w kursach i konferencjach oraz innych pozaszkolnych formach szkolenia zawodowego,
- 2) poddania się egzaminowi na tytuł kwalifikacyjny,
- 3) dokształcania w formach szkolnych,
- 4) poddania się egzaminowi państwowemu z języka obcego.

2. Warunkiem odliczenia wydatków wymienionych w ust. 1 jest przedstawienie dowodu poniesienia ich przez podatnika.

§ 11. 1. Za wydatki ponoszone na cele rehabilitacyjne przez podatnika będącego osobą niepełnosprawną uważa się wydatki na:

- 1) adaptację i wyposażenie mieszkań oraz budynków mieszkalnych stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności,
- 2) przystosowanie pojazdów mechanicznych do potrzeb wynikających z niepełnosprawności,
- 3) zakup i naprawę indywidualnego sprzętu, urządzeń i narzędzi technicznych niezbędnych w rehabilitacji oraz ułatwiających wykonywanie czynności życiowych, stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności,
- 4) zakup wydawnictw i materiałów (pomocy) szkoleniowych, stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności,
- 5) odpłatność za pobyt na turnusie rehabilitacyjno-usprawniającym,

- 6) częściową odpłatność za pobyt na leczeniu sanatoryjnym, za pobyt w placówkach leczniczo-sanatoryjnych, rehabilitacyjno-szkoleniowych i leczniczo-opiekuńczych,
- 7) opłacenie przewodników towarzyszących samotnym osobom niewidomym I lub II grupy oraz osobom z niepełnosprawnością narządu ruchu zaliczonym do I grupy, w wysokości nie przekraczającej 20% najniższego wynagrodzenia, określonego w odrębnych przepisach i obowiązującego w czasie poniesienia wydatku,
- 8) utrzymanie przez osoby niewidome psa przewodnika w wysokości nie przekraczającej 20% najniższego wynagrodzenia, o którym mowa w pkt 7,
- 9) opiekę pielęgniarską w domu nad osobą niepełnosprawną w okresie przewlekłej choroby uniemożliwiającej poruszanie się,
- 10) opłacenie tłumacza języka migowego,
- 11) kolonie i obozy dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej oraz dzieci osób niepełnosprawnych,
- 12) leki w wielkości stanowiącej różnicę pomiędzy faktycznie poniesionymi wydatkami a wartością odpowiadającą 20% najniższego wynagrodzenia, jeśli lekarz specjalista stwierdzi, że osoba niepełnosprawna powinna stosować określone leki (stałe lub czasowo), których wartość w skali miesiąca przekracza 20% najniższego wynagrodzenia, o którym mowa w pkt 7,
- 13) odpłatny, konieczny przewóz osoby niepełnosprawnej karetką transportu sanitarnego na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne.

2. Wydatki na cele rehabilitacyjne wymienione w ust. 1 podlegają odliczeniu od dochodu, jeżeli nie były finansowane ze środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych lub Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych albo nie zostały zwrócone podatnikowi w jakiegokolwiek innej formie. W przypadku gdy wydatki były częściowo finansowane z tych funduszy, odlicza się różnicę pomiędzy poniesionymi wydatkami a kwotą sfinansowaną z zakładowego albo państwowego funduszu rehabilitacji lub zwróconą z jakichkolwiek środków.

3. Podstawą do odliczenia wydatków ponoszonych na cele rehabilitacyjne jest posiadanie dowodu poniesienia tych wydatków oraz oświadczenie podatnika o niekorzystaniu lub częściowym korzystaniu na te cele ze środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych lub Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

4. Za osobę niepełnosprawną w rozumieniu ust. 1 uważa się osobę o istotnym ubytku zdolności fizycznych, psychicznych lub umysłowych, stwierdzonym orzeczeniem o niepełnosprawności wydanym przez właściwy organ.

5. Przepisy ust. 1—3 stosuje się odpowiednio do podatników, na których utrzymaniu pozostają następujące osoby niepełnosprawne: współmałżonek, dzieci własne i przysposobione, dzieci obce przyjęte na wychowanie, pasierbowie, rodzice, rodzeństwo, ojczym, macocha, zięciowie i synowie, jeżeli dochody tych osób nie przekraczają najniższego wynagrodzenia.

Rozdział 4

Zwolnienia od podatku

§ 12. 1. Zwalnia się od podatku dochodowego:

- 1) dodatki do rent rodzinnych dla sierot zupełnych,
- 2) zapomogi wypłacane uczniom i studentom w przypadku indywidualnych zdarzeń losowych,

- 3) zasiłki chorobowe wypłacane na podstawie odrębnych przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników,
- 4) dodatki z tytułu wzrostu cen podstawowych artykułów żywnościowych, wypłacane na podstawie odrębnych przepisów,
- 5) wypłacane po dniu 1 stycznia 1992 r. wynagrodzenia za pracownicze projekty wynalazcze zgłoszone i przyjęte do realizacji przed tym dniem,
- 6) dochody osób fizycznych określonych w art. 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 80, poz. 350 i Nr 100, poz. 442), zwanej dalej „ustawą”, ze źródeł przychodów położonych w państwie, z którym Rzeczpospolita Polska nie zawarła umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania dochodów, jeżeli podlegają one w tym państwie podatkowi tego samego rodzaju i państwo to postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł położonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,
- 7) dochody osób fizycznych przybyłych do Rzeczypospolitej Polskiej na pobyt czasowy, otrzymywane z funduszy pochodzących z między państwowych instytucji finansowych oraz ze środków przyznanych przez państwo obce na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej lub ministra za zgodą Rady Ministrów z tymi instytucjami i państwami za pracę wykonywaną w Polsce.

2. Jeżeli podatnik oprócz dochodów określonych w ust. 1 pkt 7 osiąga również inne dochody ze źródeł przychodów położonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podatek od tych dochodów ustala się w sposób określony w art. 27 ust. 5 ustawy.

§ 13. 1. Osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, w tym również w formie spółki prawa cywilnego, spółki komandytowej lub spółki jawnej, uprawnione na mocy odrębnych przepisów do szkolenia uczniów i zatrudniające w ramach prowadzonej działalności pracowników w celu nauki zawodu, zwalnia się w części od podatku dochodowego przez obniżenie tego podatku o kwotę ustaloną w wysokości i na warunkach określonych w rozporządzeniu, zwanej dalej „ulgą”.

2. Ulga przysługuje, jeżeli szkolenie zostało zakończone pozytywnym wynikiem egzaminu.

3. Ulga nie przysługuje za wyszkolenie pracownika będącego już wykwalifikowanym pracownikiem (czeladnikiem) w tym samym lub w innym zawodzie.

§ 14. 1. Wysokość ulgi za wyszkolenie jednego pracownika zależy od okresu szkolenia wynikającego z umowy o pracę.

2. Ulga z tytułu wyszkolenia jednego pracownika polega na obniżeniu podatku, o którym mowa w § 13 ust. 1, należnego za okres od miesiąca następującego po miesiącu, w którym została wydana decyzja o przyznaniu ulgi, o kwotę odpowiadającą:

- 1) sześciokrotnemu najniższemu wynagrodzeniu miesięcznemu pracowników, określonego na miesiąc, w którym zakończono szkolenie pozytywnym wynikiem egzaminu — przy okresie szkolenia do 24 miesięcy,
- 2) dziewięciokrotnemu miesięcznemu wynagrodzeniu, o którym mowa w pkt 1 — przy okresie szkolenia ponad 24 miesiące.

3. Kwoty ulg określone w ust. 2 podwyższa się o 20% podatnikom, którzy prowadzą działalność gospodarczą w miejscowościach o liczbie mieszkańców do 5000 oraz w gminach o szczególnym zagrożeniu wysokim bezrobociem strukturalnym, określonych w odrębnych przepisach.

4. Kwoty ulg określone w ust. 2 i 3 podwyższa się o 20% podatnikom, którzy w ciągu roku podatkowego zakończyli szkolenie więcej niż jednego pracownika; podwyżka przysługuje z tytułu zakończenia szkolenia pozytywnym wynikiem egzaminu każdego następnego pracownika.

§ 15. 1. Ulga przysługuje, jeżeli zatrudnienie pracownika w celu nauki zawodu trwało przez cały okres szkolenia wynikający z umowy o pracę w celu nauki zawodu.

2. Jeżeli umowa o pracę w celu nauki zawodu została przedwcześnie rozwiązana z przyczyn niezależnych od podatnika, a pracownik został skierowany przez organ właściwy w sprawach podnoszenia kwalifikacji zawodowych pracowników do dokończenia nauki zawodu u innego podatnika, to przysługująca z tytułu wyszkolenia ulgę dzieli się między obydwu podatników, proporcjonalnie do liczby miesięcy prowadzonego przez nich szkolenia. Jeżeli jednak rozwiązanie umowy nastąpiło z winy szkolącego podatnika, ulga przysługuje w wysokości proporcjonalnej do okresu szkolenia tylko temu podatnikowi, u którego pracownik ukończył naukę zawodu.

§ 16. 1. Podatnikom wymienionym w § 13, jeżeli na podstawie umowy zawartej ze szkołą prowadzą zajęcia praktyczne lub praktyki zawodowe uczniów zasadniczych szkół zawodowych, techników, liceów i policealnych szkół zawodowych dla niepracujących, zwane dalej „praktyczną nauką zawodu”, i z tego tytułu wypłacają uczniom ekwiwalent pieniężny, przysługuje ulga w wysokości 50% tego ekwiwalentu wypłaconego każdemu uczniowi.

2. Stawki ekwiwalentu pieniężnego za jedną godzinę praktycznej nauki zawodu oraz zasady i terminy ich wypłacania określają odrębne przepisy.

3. Ulga polega na obniżeniu podatku, o którym mowa w § 13 ust. 1, za okres od miesiąca następującego po miesiącu, w którym została wydana decyzja o przyznaniu ulgi.

§ 17. Wniosek o przyznanie ulgi podatnik powinien złożyć do urzędu skarbowego właściwego w sprawach podatków obrotowego i dochodowego, w terminie jednego miesiąca od daty złożenia przez pracownika egzaminu kończącego naukę zawodu lub od daty zakończenia przez ucznia odbywania u podatnika praktycznej nauki zawodu. Do wniosku powinien być dołączony dokument stwierdzający datę złożenia przez pracownika egzaminu kończącego naukę zawodu wynikiem pozytywnym. W wypadkach, o których mowa w § 15 ust. 2, do wniosku powinno być również dołączone oświadczenie podatnika stwierdzające przyczyny krótszego okresu szkolenia. Wniosek o ulgę, o której mowa w § 16, powinien zawierać następujące dane: datę zawarcia ze szkołą umowy o praktyczną naukę zawodu, imię i nazwisko ucznia, liczbę godzin praktycznej nauki zawodu w zakładzie podatnika, wysokość wypłaconego uczniowi ekwiwalentu oraz datę rozpoczęcia i zakończenia przez ucznia odbywania u podatnika praktycznej nauki zawodu.

§ 18. 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 listopada 1989 r. w sprawie częściowego zwolnienia od podatków obrotowego i dochodowego podatników zatrudniających pracowników w celu nauki zawodu lub prowadzących praktyczną naukę zawodu (Dz. U. Nr 64, poz. 395), z tym że kwoty obniżki podatku nie wyczerpane do dnia 31 grudnia 1991 r. odlicza się od podatku dochodowego pobieranego na podstawie ustawy.

2. Do spraw wszczętych na podstawie przepisów, o których mowa w ust. 1, i nie zakończonych decyzją ostateczną przed dniem 1 stycznia 1992 r. stosuje się te przepisy.

§ 19. W 1992 r. zwalnia się od podatku dochodowego zasiłki dla bezrobotnych należne za okres do 31 grudnia 1991 r.

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1992 r.

Minister Finansów: w z. A. Podsiadło

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 21 grudnia 1991 r. (poz. 553)

TABELA RODZAJÓW I ROZMIARÓW DZIAŁÓW SPECJALNYCH PRODUKCJI ROLNEJ
ORAZ NORM SZACUNKOWYCH DOCHODU ROCZNEGO

Lp.	Rodzaje upraw i produkcji	Jednostka powierzchni upraw lub rodzajów produkcji	Norma szacunkowa dochodu rocznego w zł
1	2	3	4
1	Uprawy w szklarniach ogrzewanych powyżej 25 m ² :		
	a) rośliny ozdobne	1 m ²	70.000
	b) pozostałe	1 m ²	26.000
2	Uprawy w szklarniach nie ogrzewanych powyżej 25 m ²	1 m ²	16.000
3	Uprawy w tunelach foliowych ogrzewanych powyżej 50 m ² :		
	a) rośliny ozdobne	1 m ²	52.000
	b) pozostałe	1 m ²	32.000
4	Uprawy grzybów i ich grzybni — powyżej 25 m ² powierzchni uprawowej	1 m ²	30.000
5	Drób rzeźny — powyżej 100 szt.:		
	a) kurczęta	1 sztuka	1.000
	b) gęsi	1 sztuka	7.900
	c) kaczki	1 sztuka	2.100
	d) indyki	1 sztuka	5.100
6	Drób nieśny powyżej 80 szt.:		
	a) kury nieśne (w stadzie reprodukcyjnym)	1 sztuka	19.800
	b) kury mięsne " "	1 sztuka	16.600
	c) gęsi " "	1 sztuka	11.000
	d) kaczki " "	1 sztuka	20.500
	e) indyki " "	1 sztuka	87.000
	f) kury (produkcja jaj konsumpcyjnych)	1 sztuka	14.500
7	Wylęgarnie drobiu:		
	a) kurczęta	1 sztuka	110
	b) gęsi	1 sztuka	530
	c) kaczki	1 sztuka	210
	d) indyki	1 sztuka	540
8	Zwierzęta futerkowe:	od 1 samicy stada podstawowego	
	a) lisy i jenoty	"	250.000
	b) norki	"	110.000
	c) tchórzofretki	"	85.000
	d) szynszyle	"	130.000
	e) nutrie powyżej 50 sztuk samic stada podstawowego	"	30.000
	f) króliki powyżej 50 sztuk samic stada podstawowego	"	30.000
9	Zwierzęta laboratoryjne:		
	a) szczury białe	1 sztuka	900
	b) myszy białe	1 sztuka	150
10	Jedwabniki produkcja kokonów	1 dm ³	2.000
11	Pasieki powyżej 20 rodzin	1 rodzina	20.000
12	Uprawy roślin „in vitro” — powierzchnia pótek	1 m ²	1.200.000
13	Hodowla entomofagów — powierzchnia upraw roślin żywicielskich	1 m ²	1.000.000
14	Hodowla dżdżownic — powierzchnia łoża hodowlanego	1 m ²	500.000
15	Hodowla i chów innych zwierząt poza gospodarstwem rolnym:		
	a) krowy powyżej 5 sztuk	1 sztuka	2.000.000
	b) cielęta powyżej 10 szt.	1 sztuka	420.000
	c) bydło rzeźne powyżej 10 szt. (z wyjątkiem opasów)	1 sztuka	220.000
	d) tuczniki powyżej 50 sztuk	1 sztuka	250.000
	e) prosięta i warchlaki powyżej 50 sztuk	1 sztuka	100.000
	f) chów i hodowla owiec powyżej 10 sztuk	od 1 matki	40.000
	g) tucz owiec powyżej 15 sztuk	1 sztuka	60.000
	h) konie rzeźne	1 sztuka	3.000.000

1	2	3	4
	i) konie hodowlane	1 sztuka stada podsta- wowego	2.400.000
	j) hodowla ryb akwariowych powyżej 700 dm ³	1 dm ³	9.000
	k) hodowla psów rasowych	1 sztuka stada podsta- wowego	270.000
	l) hodowla kotów rasowych	1 sztuka stada podsta- wowego	100.000

554

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 grudnia 1991 r

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad prowadzenia rachunkowości.

Na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1990 r. Nr 26, poz. 152, Nr 89, poz. 517 oraz z 1991 r. Nr 75, poz. 329 i Nr 111, poz. 480), art. 51 pkt 2 ustawy z dnia 5 stycznia 1991 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 4, poz. 18, Nr 34, poz. 150, Nr 94, poz. 421, Nr 107 poz. 464 i Nr 110, poz. 475), art. 87 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. — Prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 39, poz. 176, z 1986 r. Nr 39, poz. 192, z 1987 r. Nr 33, poz. 181, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 3, poz. 12, Nr 6 poz. 33, z 1990 r. Nr 6, poz. 37, Nr 14, poz. 87 oraz z 1991 r. Nr 83, poz. 373, Nr 111, poz. 480 i Nr 115, poz. 496), art. 38 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1985 r. Nr 12, poz. 50, z 1988 r. Nr 41, poz. 325, z 1989 r. Nr 4, poz. 23, Nr 33, poz. 176, Nr 35, poz. 192 i Nr 74, poz. 443, z 1990 r. Nr 34, poz. 198 oraz z 1991 r. Nr 100, poz. 442 i Nr 110, poz. 475) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 15 stycznia 1991 r. w sprawie zasad prowadzenia rachunkowości (Dz. U. Nr 10, poz. 35) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 w ust. 1:
  - a) w pkt 2 wyrazy „innych niż wymienione w pkt 3 i 4” skreśla się oraz kwotę „2.500.000.000 zł” zastępuje się kwotą „6.000.000.000 zł”,
  - b) pkt 3 i 4 skreśla się,
  - c) w pkt 5 wyrazy „pkt 2—4” zastępuje się wyrazami „pkt 2”, przy czym pkt 5 otrzymuje kolejny numer 3,
- 2) w § 1 w ust. 4:
  - a) wyrazy „1992 r.” zastępuje się wyrazami „1993 r.”,
  - b) wyrazy „wskaźnika wzrostu cen detalicznych” zastępuje się wyrazami „wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych”,
- 3) w § 4 w ust. 3 zdanie „Dopuszcza się prowadzenie ksiąg rachunkowych w pełnych złotych.” zastępuje się zdaniem „Dopuszcza się prowadzenie ksiąg rachunkowych i sporządzanie dowodów księgowych w pełnych setkach złotych.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1992 r.

Minister Finansów: w z. A. Podsiadło

UWAGA PRENUMERATORZY!

Opłata za prenumeratę na rok 1992 wynosi:

- Dziennika Ustaw   zł 240.000,—
- Monitora Polskiego   zł 120.000,—

Wpłaty prosimy kierować na konto: BPH w Krakowie, XVI O/W-wa, nr 320010-1717-139.11, Wydział Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3, P-29.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, P-1, tel. 42-14-78 i 694-67-50, teleks 825944 WW, telefaks 428222 i 22-428222.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.